

1) 'Ο φέρων εἰς τὸ πρόσωπον τὰς οὐλὰς τῆς νόσου εὐλογίας. Συνών. *βλογισκομμένος* (ιδ. *βλογισκοβομαι*). 2) 'Εκεῖνος τὸν ὅποιον εἶθε νὰ προσβάλῃ ἡ νόσος εὐλογία (περὶ τῆς σημ. ιδ. Ν'Ανδριώτ. ἐν 'Αθηνᾷ 44 <1932> 193 κέξ.) Συνών. *βλατ-τοφαγωμένος*, *βλαττωμένος* (ιδ. **βλαττώνω*).

βλατ-τοκυλισμένος ἐπίθ. Κῶς.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλάτ-τα* καὶ τοῦ *κυλισμένος* μετοχ. τοῦ ρ. *κυλῶ*.

'Ο οἶονεῖ κυλισθεὶς εἰς τὴν βλάτταν, ὁ ὑπὸ τῆς νόσου εὐλογίας προσβληθεὶς.

βλαττοπαγίδα ἡ, Λεξ. Μ'Εγκυκλ. (λ. *βλάττη*).

'Εκ τῶν οὐσ. *βλάττα* καὶ *παγίδα*.

Εἶδος παγίδος πρὸς καταστροφὴν τῶν κανθάρων τῶν οἰκιῶν.

βλαττός ὁ, Κύθν.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλαττί*. 'Ο μεταπλασμός πιθανῶς κατὰ τὸ *πυρετός*.

'Η νόσος ἐρυσίπτελας: Τὸνε διάβασε μιὰ γυναῖκα τρεῖς φορὲς μαγικά καὶ ξόρκια καὶ τοῦ πέρασε ὁ βλαττός. Συνών. *βλαττίν* 5.

βλαττούδα ἡ, Β. Εὐβ. — ΑΠαπαδιαμ. Φόνισσ. 78.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλάττα* καὶ τῆς καταλ. -οῦδα.

Βλάττα 1, ὁ ιδ., ἐνθ' ἄν.: 'Εκοιμήθησαν οἱ δύο χωροφύλακες εἰς τὰ ἰσόγεια τῆς δημαρχίας τὰ γεμάτα ἀπὸ βλαττοῦδες, σαρανταποδαροῦσες καὶ σαμαμίθια ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ. ἄν.

βλαττούδι τό, Σκόπ.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλάττα* καὶ τῆς καταλ. -οῦδι.

Βλάττα 1, ὁ ιδ.

βλαττοῦσα ἡ, Κρήτ.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλάττα* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ιδ. 'ΑνθΠαπαδόπ. ἐν 'Αθηνᾷ 37 (1925) 180 κέξ.

Βλάττα 1, ὁ ιδ.

βλατ-τοφαγωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. *βλατ-τοφαωμένος* Νίσυρ.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλάτ-τα* καὶ τοῦ *φαγωμένος* ἄορ. τῆς μετοχ. τοῦ ρ. *τρώγω*.

Βλατ-τοκομ-μένος 2, ὁ ιδ.

***βλαττώνω**, μέσ. *βλατ-τώνομαι* Κάρπ. Κῶς.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλάττα*.

Προσβάλλομαι ὑπὸ *βλάττας*: Ποῦ νὰ βλατιωθῇς! (ἀρά). 'Η μετοχ. *βλαττωμένος* = ἐκεῖνος ὅστις εἶθε νὰ πάθῃ *βλάτταν* 3 (περὶ τῆς σημ. ιδ. Ν'Ανδριώτ. ἐν 'Αθηνᾷ 44 <1932> 193 κέξ.) Συνών. *βλατ-τοκομ-μένος*, *βλαττοφαγωμένος*.

βλάφτης ὁ, Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ρ. *βλάπτω*.

'Ο προξενῶν βλάβην καὶ μεταφ. ἠθικὴν στενοχωρίαν: 'Ο βλάφτης τοῦ καρδιᾶς μου 'ν', ὅθεν ἀκούσω πῶς εἶ' γ' εὐτὴ ὁμορφῇ. 'Ο βλάφτης τοῦ καρδιᾶς των εἶναι, ὅθεν ἀκούσου ἑάνενοῦς καὶ μὲ παινέση.

βλαφτικός ἐπίθ. Κύπρ. Σίφν. — Λεξ. Δημητρ. *βλαφτικό* Τσακων.

'Εκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. *βλαπτικός*.

Βλαβερός, πειρακτικός ἐνθ' ἄν.: 'Ἄσμ.

'Επολήθη τῶν λαλῶν μετὰ τὴν πολ-λὴν μανίεραν, μετὰ καὶ λόγια βλαφτικά, ἡ ἄσπερη περιστέρω

Κύπρ. Συνών. *πειραχτικός*.

βλαφτὸ τό, Χίος.

'Εκ τοῦ ρ. *βλάπτω*.

Κώλυμα γάμου ἔνεκα συγγενείας.

***βλαφτουριάζω**, μέσ. *βλαφτουριάζομαι* Α.Κρήτ.

'Εκ τοῦ ρ. *βλάπτω* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ουριάζω καθὼς καὶ *πνίγω* - *πνιγουριάζω* κττ. αὐτόθι.

'Αδιαθετῶ αισθανομένη τάσιν πρὸς ἐμετὸν ἡ χάνουσα τὴν ὄρεξίν μου κττ., ἐπὶ ἐγκύου γυναικός: 'Ετσὸ μού φαίνεται ὅς νὰ βλαφτουριάζεσαι. Συνών. *βλάπτωμαι* (ιδ. *βλάπτω* Β 1).

βλάπτω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. 'Οφ. Τραπ. Χαλδ.) *βλάπτω* βόρ. ιδιῶμ. καὶ Εὐβ. (Κουρ.) *βλάβω* Εὐβ. 'Ηπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. ('Αρχαδ. Δημητσάν. Κόκκιν. Κυνοῦρ. Παππούλ. Τρίκκ.) — ΔΣολωμ. 70 ΓΜαρκορ. 'Ορκ. 7 — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. *βλάβω* Εὐβ. 'Ηπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ.) Θεσσ. Θράκ. ('Αδριανούπ.) Μακεδ. (Γκιουβ. Καστορ. Καταφύγ. Μελέν.) Σάμ. Σκῦρ. Στερελλ. ('Αράχ. κ.ά.) Χίος (Καρδάμ.) κ.ά. *βλάφω* Τσακων. *βλάβω* Λέσβ. *γλάφω* Ρόδ. *γλάβω* Λέσβ. Μετοχ. *βλαμ-μένος* Εὐβ. (Κουρ.) Κάρπ. Κύπρ. Ρόδ. κ.ά.

'Εκ τοῦ ἀρχ. *βλάπτω*. Τὸ *βλάβω* καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η 7193 (ἐκδ. Schmitt) «εἰς φύλαξιν τοῦ τόπου μας καὶ τοὺς Ρωμαίους νὰ βλάβουν», τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἀρχ. *βλάβομαι*, ὁ παρ' 'Ομ. Τ 166 «βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι».

Α) 'Ενεργ. 1) Προξενῶ βλάβην, ζημίαν ὑλικὴν ἢ ἠθικὴν, φθείρω, βλάπτω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. 'Οφ. Τραπ. Χαλδ.): 'Ο καπνὸς - τὸ κρασί - τὰ πλοῖα μὲ βλάπτουν. 'Ο χαλασμένος ἄερας - τὸ ὑγρὸ κλίμα - ἡ πολλὴ ζέση τὸν βλάπτουν. Τὸ χαλάζι ἐβλάψε τ' ἀμπέλια - τὰ περβόλια - τὰ δέντρα κττ. Τὸν ἐβλάψε πολὺ ἡ κακὴ συναναστροφή. Μ' αὐτὸ ποῦ ἔκαμες ἐβλάψες τὸ φίλο σου κοιν. 'Η ἀκαταδεξιά βλάβει συχνὰ καὶ δὲν ὠφελεῖ ποτὲ 'Ηπ. Τὰ δάκρυα βλάβουνε τὰ μάτια Τρίκκ. Τοῦ νιρὸ 'ς τοὺν ἰδρουνόμενον βλάβ' 'Αράχ. 'Η κατσίκα τὸνε βλάπτει (ἡ κατσίκα = τὸ αἷγιον κρέας) Σέριφ. Νὰ πολομιλήσω μὲ βλάφτ' (ἡ ἀσθένεια δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ὁμιλῶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν) Μύκ. 'Εβλάψέ με τὸ πολλὰ τὸ φασὶν Τραπ. 'Η μηχανὴ ἂν δὲν εἶναι λαδωμένη βλάβεται Λεξ. Δημητρ. Ἄλλοι βλαφτήκανε, ἄλλοι ὠφελήθηκαν μετὰ τὸ μεταλλεῖο Σέριφ. Βλάφτ' κι ἀπ' τὰ γράμματα - ἀπ' τὴ σπουδὴ - ἀπ' τοὺν τσιφάλ' τ' 'Αράχ. Βλαμ-μένα κηπ-πουρικά Ρόδ. || Φρ. 'Εβλαφτέ σε (θὰ σὲ ἐβλαπτε, εἰρων. πρὸς τὸν ἀποποιούμενον τὸ προσφερόμενον αὐτῷ, συνών. φρ. ἀποκαίει σε) 'Οφ. Τραπ. || Παροιμ.: Τὸ περίσσιο φῶς δὲ βλάπτει (ἡ ἀφθονία καλοῦ πράγματος οὐδέποτε εἶναι ἐπιβλαβὴς) σύνηθ. Τὰ πολλὰ ἡ φῶς 'ς σὰ μάτ' οὐ βλάφτ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) 'Οφ. 'Ανεμος ποῦ δὲ σὲ βλάπτει, ἄφησέ τον νὰ φυσᾷ (αἱ ἀπειλαὶ ἐχθροῦ ἀνισχύρου εἶναι ἀνάξια προσοχῆς) πολλαχ. 'Οποῖος κλοτσᾷ τ' ἀγκάθια βλάπτει τὰ πόδια του (συνών. τῇ ἀρχ. «πρὸς κέντρα λακτίζειν») ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 213,529. || 'Ἄσμ.

'Ἄλλος τὸν ἥλιο χαίρεται κι ἄλλος τὸν κρυὸν ἄερα κι ἄλλος τὴ νύχτα πορπατεῖ καὶ βλάπτει τον ἡ μέρα Κάρπ.

Γνωρίζω τὴ δὴν ἀμμαθιά ποῦ 'ναι γιὰ τὴν ἀγάπη, ὥσ' αὐτὴν ἀστραπὴ περνᾷ κι ὅλα τὰ μέλη βλάπτει (ἀμμαθιά = ματιά) Κρήτ.

Κοιμήσ' ἀπὸ νὰ μὴ βλαβῇς, μὴ γεφαλοπονέσης, τὴ γεφαλὴ σου γιὰ κακὸ 'ς τὸ στρώμα μὴ ἀν' θέσης αὐτόθι.

Τάχα τὰ μῆλα σὲ βαροῦν γὴ ὁ καρπὸς σὲ βλάβει; (γὴ=ἦ) Καρδάμ.

Τὴ Τρίτ' ἐκατερέθες με καὶ τὴν Τετράδ' ἐβλάβα

Χαλδ. β) Παθητ. παθαίνω στείρωσιν Στερελλ. (Αράχ.): *Ἡ γ'ναῖκα τ' δὲν κάθ' ἄλλον πιδί, βλάφτ'κι.* 2) Ἐπηρεάζω τινά, ταράσσω τὴν ὑγιεινὴν κατάστασιν τινος εἴτε σωματικῶς εἴτε διανοητικῶς, ἐπὶ μαγισσῶν, κακοποιῶν δαιμόνων, νεκροῦ, ψυχορραγοῦντος ἢ καὶ ἰσχνοῦ τινος ἢ καχεκτικοῦ ἐμποιοῦντος φόβον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.) Σάμ.: *Τὸ λείμψανον ἔβλαψεν ἄτον Κοτύωρ. Ὅποιους κατ' ῥήσ' κονὰ ἔς τοῦ νιρὸ βλάβιτι Σάμ. Ὁ δεῖνα ἐβλάβεν Χαλδ.* 3) Δηλητηριάζω, ἐπὶ ἐρπετῶν Πόντ. (Ὁφ.) Σέριφ.: *Δὲ βλάφτον ἐπὰ οἱ ἀλόχεδες Σέριφ. Δὲ βλάφτει ἡ χρυσοφιλίδα αὐτόθι. Ἀτὸ τ' ὀφίδ' βλάφτ' Ὁφ.* 4) Πειράζω, ἐνοχλῶ Κέρκ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀγία Βαρβάρ.) Σίφν.: *Ἐγὼ δὲ βλάφτω κἀνένα Ἀγία Βαρβάρ. Κατσητε, δὲ μᾶς βλάβετε Κέρκ. Ἐχω καὶ τοῖς μυῖες καὶ μὲ βλάφτουνε Σίφν. Μὲ τὸ παραμικρὸ βλάφτεσαι κ' ἐσὺ Ἀπύρανθ. Ἐβλάφτηκα μὲ τὸ μοιρολόι τῇ κωπέλλας αὐτόθι. || Παροιμ.*

Ἄλλοι χτυποῦν τῶν χαιρουνται | τὸ ἐβὼ μιλῶ τῶν βλάφτω (ὑπὸ τοῦ διαμαρτυρομένου ὅτι κρίνεται αὐστηρῶς) Μεγίστ. Καὶ ἀπροσ. πειράζει, ἐνοχλεῖ σύννηθ.: *Δὲ βλάφτει* (εἶναι ἀδιάφορον, δὲν πειράζει) σύννηθ. *Δὲ βλάβει κὶ ἂν δουλῆσω Κυνοῦρ. Καὶ τί βλάβει νὰ φάγουμε; Κεφαλλ. Ἐβλαβὶ νὰ ῥῥθῃ; Ζαγόρ. || Ποιήμ.*

Τὶ βλάβει ἀνίσως καὶ ποτὲ γιὰ τ' ἄξιο παλληκάρι κἀμμία ν' ἀκούσης εἰδησι δὲν ἔλαβες τὴ χάρι;

ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἄν.

Εἶναι ἀδιάφορο, δὲ βλάβει, ἂν ἐκεῖ σιμωτινὸ πλέξη ἢ Τούρκικο καράβι ἢ καράβι Ἑλληνικὸ

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.

Β) Μέσ. 1) Αἰσθάνομαι ναυτίαν, τάσιν πρὸς ἐμετόν, ἐπὶ ἐγκυμονουσῶν γυναικῶν Ἀμοργ. Θήρ. Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Ρόδ. Σύμ. Συνών. *βλαφτοῦρεῖάζομαι* (ιδ. *βλαφτοῦρεῖάζω). 2) Αἰσθάνομαι διάθεσιν πρὸς ἀσυνήθη φαγητά, ἐπὶ ἐγκυμονουσῶν γυναικῶν Κρήτ. Ρόδ. — Λεξ. Δημητρ. 3) Εὐρίσκομαι εἰς τοὺς πρώτους μῆνας τῆς ἐγκυμοσύνης Κρήτ. Κύπρ. Σύμ.: *Ὁδὲν ἐβλάφτουμον δὲ δρωτο μου γιό, ἀπόθανεν ὁ κύρις μου Κρήτ.*

Μετοχ. 1) Ὁ πάσχων ἐκ σοβαρᾶς τινος νόσου Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἡ σημ. καὶ παρ' Ἡσυχ. «ἀναλῦσαι τὸ βεβλαμμένον τινά δι' ἐπιδῆς ἀπαλλάξαι». 2) Καχεκτικός, ἀσθενικός Κρήτ. 3) Φθισικός, φυματικός Ἡπ. Στερελλ. (Αράχ.) 4) Ὁ βλαμμένος τοὺς ὄρχεις Μακεδ. (Κοζ.): *Αὐτὸ τοῦ βουτᾶν' οὐφιλάει τοῦ βλαμμένου.* 5) Ὁ βλαμμένος τὸν νοῦν, παράφρων Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κουρ. Ὁξύλιθ.) Ζάκ. Ἡπ. (Τσαμαντ.) Κεφαλλ. Νάξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) 6) Βλάξ, ἡλίθιος Εὐβ. (Κουρ.) Μακεδ. (Κοζ.)

Πβ. ἀναγκασμένος (ιδ. ἀναγκάζω), ἀναγκεμένος (ιδ. ἀναγκεύω), ἀναγκιάρεις, ἀναγκισμένος, ἀναγκισμένος (ιδ. ἀναγκιώνω), παθιάρεις, παθισαμένος (ιδ. παθιάζω).

Βλαχαρειό τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τῆς καταλ. -αρειό.

Τόπος ἐνθα διαμένουν Βλάχοι καὶ συνεκδ. ἀγροῖκοι ἀνθρωποι. Πβ. Βλάχια 2.

βλαχῆ ἢ, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐθν. ὄν. Βλάχος καὶ τῆς καταλ. -ῆα.

1) Ὁσμὴ, ἀποφορὰ Βλάχου σύννηθ.: Παροιμ.

Ὁ Βλάχος ἄρχως κὶ ἂν γενῇ, πάλι βλαχῆς μυρίζει (ὁ ταπεινὴς καταγωγῆς ἀνθρωπος καὶ ἂν προαχθῇ ὑλικῶς, δὲν ἀποβάλλει τὴν προτέραν ἀγροικίαν. Πβ. καὶ ΝΠολίτ. Παροιμ. 3,135. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ.) Πε-

λοπν. (Μάν.) Συνών. *βλάχια 1.* 2) Ἡ ιδιότης, ὁ τρόπος τοῦ Βλάχου, ἀγροικία, χυδαιότης σύννηθ.: *Μοῦ ἔκανε μὴ μεγάλη βλαχῆ Λεξ. Δημητρ. Ἐχει πολλὴ βλαχῆ ἀπάνω του αὐτόθι. Συνών. βλάχια 2.*

βλαχεύω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος.

Γίνομαι Βλάχος, ἀποβάλλω τὴν εὐγενῆ μου καταγωγὴν:

Μὰ μήπως ἐβλαχέψαμε | καὶ δὲν τὸ καταλάβαμε;

(ἐκ μοιρολ.) Πβ. βλάχίζω.

Βλαχιά ἢ, Βλαχία Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά. βλαχιά σύννηθ. Ἀβλαχιά Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ὄν. Βλάχια.

1) Ἡ χώρα ὅπου κατοικοῦν οἱ Βλάχοι, ἡ Βλαχία, ἡ Ρουμανία σύννηθ.: *Πῆγε ἔς τὴ Βλαχιά νὰ κερδίση χρήματα σύννηθ. || Γνωμ. Ἡ Βλαχιά μπισίδια ἔχει, βγαλσίδια δὲν ἔχει* (ἐκ τῆς παρατηρήσεως ὅτι οἱ ταξιθεύοντες ἐκεῖ δὲν ἐπιστρέφουν) Ἡπ. || Αἰνιγμ.

Ἀπουπάν' ἀπ' τὴ Βλαχία, | κατιβαίνει μὴ κυρία,

πέντι σκλάβις τὴν κρατοῦν, | μακρὰ τὴν ἀπιτοῦν

(ἡ μύξα) Ἀδριανούπ. || Ἀσμ.

Δὲν τήνε δώνω, Κωσταντῇ, ἔς τὴν Ἀβλαχιά ἔς τὰ ξένα

Κάρυστ. 2) Συνεκδ. οἱ Βλάχοι ὡς σύνολον καὶ κατ' ἐπέκτασιν οἱ χωρικοὶ σύννηθ.: *Πολλὴ Βλαχιά πλάκωσε ἔς τὸ παζάρι. Συνών. βλαχοῦρεῖα 1, βλαχούρεα, βλαχοῦρεῖα 1. Πβ. Βλαχαρειό.* 3) Μεταφ. ἀγροῖκοι καὶ ἄξεστοι χωρικοί, *χωρεῖατες* σύννηθ.: *Τί περιμένεις ἀπὸ τὴ Βλαχιά;*

βλαχίζω ἀμάρτ. βλαδίζω Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος.

Φέρομαι ἀγροίκως ὡς Βλάχος, παραφέρομαι, ἐξοργίζομαι, ὑβρίζω. Πβ. βλαχεύω.

βλάχικα ἐπίρρ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. Βλάχικος.

Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Βλάχων, ἀγροίκως, χυδαίως: *Ντύνομαι - φέρομαι βλάχικα. Συνών. ἀλλὰ βλάχα.*

Βλάχικος ἐπίθ. Βλαχικός Μακεδ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Βλάχικος κοιν. Βλάχ'κους πολλαχ. βορ. ιδιωμ. Βλάχικους Μακεδ. (Βελβ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. Βλάχικος. Πβ. Πρόδρομ. 3,52 (ἐκδ. Hesseling - Pernot) «ἀγόρασε καὶ Βλάχικον σταμεναρεῖαν τυρίτσιν».

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἐκ τῆς Βλαχίας προερχόμενος ἢ ὁ παρὰ Βλάχοις ἐν χρήσει, ὁ ἀνήκων ἢ ἰδιάζων εἰς Βλάχους κοιν.: *Βλάχικο σπῖτι-τυρὶ-φασῖ-φέρισμο-ψωμί κττ. Βλάχικη καλύβα. Βλάχικος χορὸς καὶ οὐς. Βλάχικος* (εἶδος χοροῦ ὑπὸ τῶν Βλάχων χορευομένου) κοιν. *Φασόλια Βλάχικα* (εἶδος φασολίων μὲ τρυφερόν λοβόν) Ἀθ. Νάξ. *Βλάχιση πινακουτῇ* (εἶδος πινακωτῆς κατασκευαζομένης ὑπὸ Βλάχων) Εὐβ. (Κονίστρ.) 2) Ὁ προσήκων ἢ ἀνήκων εἰς χωρικὸν Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. *χωρεῖατικος.* 3) Ὁ οὐχὶ καλῆς ποιότητος, εὐτελὲς Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. *ψεύτικος.*

Β) Οὐς. 1) Ἀρσεν. πληθ., οἱ Βλάχοι Μακεδ.: Ἀσμ. *Κ' οἱ Βλαχικοὶ μᾶς ἔρχονται ψηλὰ π' τοῦ καραούλι.*

2) Οὐδ. α) Εἶδος ἐσθῆτος τῶν κορασίων Τήν. Καὶ κατὰ πληθ. (α) Ἡ ἐθνικὴ ἀνδρική ἐνδυμασία, ἡ *φουστανέλλα* σύννηθ. (β) Ἡ ἐγχωρία γυναικεῖα ἀμφίεσις σύννηθ. β) Εἶδος ἀμυγδάλων Χίος (Χαλκ.) γ) Πᾶς ἄλλος τόπος τῆς Πελοποννήσου πλην τῆς Μάνης Πελοπν. (Μάν.): *Πᾶει πέρα ἔς τὰ Βλάχικα.* δ) Τὰ χωρία ἐν ἀντι-

